

'HET VOELDE ALSOF OOK IK DOODGING'

"IK WEET HET nog precies: die ene woensdag vorig jaar februari toen ik een positieve zwangerschapstest in mijn handen had. Mijn vriend en ik hadden al twee

kinderen en wilden er graag nog eentje, de laatste. Dat het snel raak zou zijn, hadden we allebei niet verwacht.

Tijdens de eerste echo zag ik ze direct: twee vruchtzakjes. Een tweeling! Hoewel ik meestal een piekeraar ben, dacht ik er geen seconde over na of we het wel zouden redden met een extra kindje erbij. Het enige wat er door me heen ging, was: wow, wat bijzonder, we hebben straks vier kinderen."

LAAT MAAR LULLEN

"Helaas was de verloskundige niet zo enthousiast. Alsof ze het over een verkeerd gekweekte groentesoort had, noemde ze onze eeneiige tweeling 'een foutje van de natuur' en begon ze direct over de vele complicaties die vooral een eeneiige tweeling-zwangerschap met zich mee kan brengen. Ja ja, dacht ik, laat maar lullen. Helaas kreeg ze wel snel gelijk, want een paar weken daarna begonnen de eerste klachten. En de weken daarop werd ik meerdere keren met uitdrogingsverschijnselen, oververmoeidheid en gewichtsverlies wegens zwangerschapsmisselijkheid opgenomen in het ziekenhuis. Volgens de gynaecoloog hoorde het bij een tweelingzwangerschap. Maar na een controle-echo werd het nog moeilijker. In eerste instantie waren mijn

Bijkomen aan de Spaanse Costa, dat was het enige wat de zwangere Renée (31) wilde, nadat ze de helft van haar ongeboren tweeling verloor. Maar de vakantie eindigde in een nog groter drama.

TEKST RENÉE BROUWER

vriend en ik dolgelukkig toen we hoorden dat de baby's meisjes waren. Tot het gezicht van de echoscopist betrok. Er bleek iets niet goed te zijn. De artsen vreesden voor het Tweeling Transfusie Syndroom (TTS), dat alleen voorkomt bij eeneiige tweelingen, en we moesten met spoed naar een specialistisch ziekenhuis. Daar werd duidelijk dat de bloedsomloop tussen de twee baby's in de baarmoeder niet in evenwicht was. De één gaf alles weg en de ander kreeg veel te veel. 'Baby A', zoals ze werd genoemd, had nog maar 2,2 centimeter vruchtwater en 'baby B' 6,9 centimeter. Normaal hebben ongeboren baby's minimaal 5 centimeter aan vruchtwater. De arts hield het op een 'dreigende TTS' en het advies was om af te wachten. Ook met een dreigende TTS kun je gewoon een voldragen zwangerschap halen. Het hoefde dus geen foute boel te zijn. Maar een week later kreeg ik plotseling last van harde buiken. Bezorgd belde ik het ziekenhuis en we konden direct terecht. Er moest worden ingegrepen met een laseroperatie en de volgende ochtend lag ik al, strakgespannen van angst, in de operatiekamer. Gelukkig slaagde de operatie en de volgende dag zagen we, geheel tegen verwachting in, twee sterk kloppende hartjes. Hoewel er normaal pas vier weken na de operatie wordt gezegd of de ingreep is geslaagd, zei één arts al vrij snel dat alles er goed uitzag. Op onze vraag of we dan misschien nog een weekje op vakantie konden gaan naar het buitenland, antwoordde hij: 'Waarom niet? Zolang je nog geen 24 weken bent, kan het prima. Ga maar op die roze wolk zitten...'"

GEEN LUCHT MEER

"En dus boekten we een week Spanje, gezellig nog één keer met zijn vieren. Het was het begin van het einde. Op de dag voordat we 's nachts zouden vertrekken – ik was twintig weken zwanger – overleed namelijk geheel plotseling onze eerste dochter Joëlle, oftewel 'Baby B'. Het gebeurde live tijdens de echo en ik was alleen op controle. De oorzaak was een complicatie van de ingreep. De achterkant van haar vlies was

losgekomen en langzaamaan strak om haar navelstreng gaan zitten. Hierdoor kreeg ze geen bloedtoevoer meer en vielen haar organen uit. Het voelde alsof ik geen lucht meer kreeg, toen ik haar hartje zag stoppen met kloppen. Alsof ik ook doodging. Terwijl de artsen – er waren er opeens wel vier in de kamer – tegen me praatten en me troosten, had ik het gevoel dat ik uit mijn lichaam trad en boven mezelf zweefde. De vrouw tegen wie ze het hadden, was ik niet. Ik was daar niet. Het was niet mijn dochter die net overleden was. Het klopte niet. Ik zou twee dochters krijgen. Ik was geen moeder van een dood kind. Er gingen zoveel dingen door me heen en ondertussen begon de gynaecoloog al snel over baby A. Met haar ging alles goed. Haar vruchtwater was weer gestegen. Nog niet helemaal zoals het moest zijn, maar het ging de goede kant op. 'Ja, en?' wilde ik zeggen. 'Mijn dochter is net dood. *Holy fuck*, mijn dochter is dood!'"

TOCH NAAR SPANJE

"Hoe idioot het ook klinkt, we gingen dus alsnog op vakantie die nacht. Compleet in de rouw. Juist omdat onze arts er zelf over begon en het volgens haar wel goed zou zijn. Even tot rust komen van alles wat we achter de rug hadden.

Daarna zouden we er weer met frisse moed tegenaan gaan.

Er was volgens de gynaecoloog geen medische reden om niet te gaan. De nog levende baby zat goed en het was niet gevaarlijk voor haar of voor mij dat Joëlle in mijn buik zou blijven. Omdat ze eeneiig waren, kon zij niet alvast geboren worden. Ze kwamen samen, hoe dan ook. De verwachting was dat Joëlle langzaam door de andere baby aan de kant zou worden geduwd. Daarna zou ze samen met de placenta geboren worden als de andere baby daar klaar voor was. Vliegen, warmte, eten of zwemmen konden allemaal geen kwaad. We hebben het wel vijf keer gevraagd. Kon er geen infectie komen? Zou mijn lichaam Joëlle niet gaan afstoten? Maar dat was niet het geval. We konden gewoon gaan, maar als we toch liever niet meer wilden, schreef onze arts net zo lief een brief voor onze

'VLIEGEN KON GEEN KWAAD. WE HEBBEN HET WEL VIJF KEER GEVRAAGD'

annuleringsverzekering. Twaalf uur later zaten we het in vliegtuig. Wat konden we anders? Onze harten waren gebroken en thuis blijven wilde ik niet, want daar stond alles al klaar voor Joëlle en haar zusje. Thuis werd er nog steeds op haar komst gerekend en dat kon ik niet aan. Spanje was natuurlijk een vlucht, dat zie ik nu ook wel. Maar we waren zo lamgeslagen. We dachten echt: als de arts zegt dat het kan, dan gaan we maar. Hadden we er maar iets beter over nagedacht... Op de vierde dag begon ik namelijk vruchtwater te verliezen. Doodsbang gingen we naar het plaatselijke ziekenhuis. Daar werd ik volledig onderzocht en ook het vocht dat ik verloor werd naar het lab gestuurd. Na een uur kregen we de uitslag: het was geen vruchtwater. We mochten gaan en de volgende dag belde ik mijn arts in Nederland. Ik zei dat ik me niet meer veilig voelde en naar huis wilde, naar mijn eigen ziekenhuis. Maar mijn arts zei dat zij mij waarschijnlijk ook niet op zou nemen. Alles klonk nog hetzelfde als de dag waarop Joëlle overleden was, dus we konden gewoon blijven. Natuurlijk kon ze me niet tegenhouden als ik wel naar huis wilde gaan, maar het leek haar het beste om gewoon onze vakantie af te maken. De levende baby zat echt goed. En dus bleven we in Spanje."

PLOTSSELINGE BEVALLING

"De volgende ochtend voelde ik me niet lekker. Ik dacht dat ik last had van darmkrampen. Weeën konden het niet zijn, want die voelden heel anders en bovendien: verschillende artsen hadden gezegd dat de andere baby veilig was. Een plotselinge bevalling was dus niet mogelijk. Maar het gebeurde wel. Mijn vriend was net naar de speeltuin met onze zontjes, toen ik naar de wc ging en daar totaal onverwachts van onze tweede dochter Féliz beviel. Plotseling stak haar beentje eruit. Ik was compleet in shock en voordat ik het wist, gleed ze er helemaal uit. Gelukkig kon ik haar opvangen in mijn onderbroek en ik voelde dat ze nog bewoog. Ik had geen idee wat ik moest doen. Moest ik haar pakken? Maar wat als de andere baby er dan ook uitkwam? En welke baby was er eigenlijk uit gekomen? Ze bewoog wel, maar misschien was het op onverklaarbare wijze toch Joëlle en niet Féliz. Precies op dat moment kwamen mijn vriend en onze zontjes weer terug. Het was één groot drama. Terwijl ik Féliz nog

schokkerig voelde bewegen, moest ik mijn vriend vertellen dat er net een baby uit was gekomen. En dat we dus waarschijnlijk beide baby's gingen verliezen, want Féliz was net 21 weken. Drie weken te vroeg om levensvatbaar te zijn... Met mijn hart in mijn keel belde ik 112."

VRESELIJK MOMENT

"In hetzelfde ziekenhuis als waar ik twee dagen daarvoor een vruchtwatertest had gedaan beviel ik een uur later van Joëlle. Alleen, zonder mijn vriend, want hij moest bij onze andere kinderen blijven. Het voelde echt alsof de wereld tussen ons in stond. Knetterstoned van de morfine die ik kreeg, omdat de placenta vastzat, liet ik alles gelaten over me heen komen. Zelfs toen ik onze meisjes in mijn armen kreeg, wist ik niet zo goed wat ik moest voelen. Ik kon het gewoon niet geloven. Ze waren allebei helemaal af. Ze hadden lange beentjes, vingertjes, nageltjes, haartjes. Alles zat erop en eraan. Maar ze hoorden helemaal niet in mijn armen te liggen. Ze moesten nog veilig in mijn buik zitten. Lag ik daar opeens met hen allebei in een wildvreemd ziekenhuis in Spanje. Het is niet te beschrijven hoe dat voelde. Het leek alsof het ziekenhuis mij deze twee kleine, natte

en koude wezentjes gaf, terwijl mijn eigen baby's nog in mijn buik zaten. Wat natuurlijk niet zo was... Féliz' mondje stond open en ik weet nog dat ik dacht: waarom staat haar mondje open? Zou ze nog geprobeerd hebben adem te halen? Waarom heb ik haar niet opgetild? Waarom heb ik haar niet rustig laten sterven in mijn armen? Wat heb ik in godsnaam gedaan?!

Ondertussen maakte de Spaanse verpleegkundige, heel lief, foto's van mij en de meisjes. Mijn vriend zat naast me en streelde me liefdevol over mijn schouder. Ik zag hoe hij zijn best deed om zich sterk te houden, maar toen hij de voetafdrukjes van de meisjes op een papier in zijn handen kreeg, stortten we allebei in. Precies op dat moment maakte de verpleegkundige een

nieuwe foto. Het was zo'n vreselijk moment, als ik er nu naar terugkijk, doet het nog pijn in mijn hart.

Ook voor onze jongens was het vreselijk. Toen ik ze weer zag, vertelde ik ze dat allebei de baby's uit mijn buik waren en dat ze waren overleden.

Omdat we zelf niet wisten wat we ermee aan moesten, wilden we dat zij de meisjes niet zagen. We wilden ze beschermen en waren bang dat ze hen eng zouden vinden. De bedoeling was dus dat een andere verpleegkundige ze even mee zou nemen voor wat koekjes en limonade, maar vlak nadat ze de kamer uit waren en wij Féliz net in onze armen kregen, raakte onze oudste volledig in paniek. Hij dacht dat wij weg waren en hem en zijn broertje in het ziekenhuis hadden achtergelaten. Binnen één seconde rende mijn vriend naar ze toe. Vanaf nu zouden we niet meer uit elkaar gaan. Wij vieren bleven bij elkaar."

NIEUW TRAUMA

"Het was zo onwerkelijk

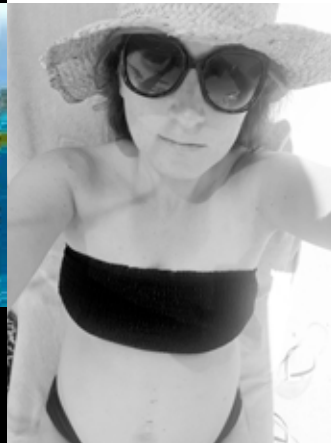
allemaal. Ik besefte het nog niet. Pas toen we de volgende dag alsnog naar huis vlogen en de meisjes in het ziekenhuis moesten achterlaten, kwam mijn lichaam in opstand. Ik wilde het niet, ik kon het niet. Maar het moest. We konden ze zelf niet meenemen in het vliegtuig. Ze moesten officieel gerespatieerd worden. Uiteindelijk kwamen ze na negen lange dagen thuis. Ik zat ondertussen aan de kalmeringspillen. Gelukkig heb ik ze zo nog wel een keer kunnen zien. Helaas waren ze toen al zo verkleurd en anders, het was een nieuw trauma boven op het andere. Om je kinderen zo te zien, is in één woord afschuwelijk. Er was gewoon niet veel meer van ze over en het

'MIJN VRIEND WAS NET WEG, TOEN IK TOTAAL ONVERWACHT BEVIEL OP DE WC'

Alles komt goed

MEER OVER RENÉE

Renée Brouwer is freelance journaliste en moeder van vier kinderen. Na het verlies van haar tweelingdochters in juli 2018 schreef ze de roman *Alles Komt Goed*, gebaseerd op haar eigen ervaringen. Via haar website prachtigverhaal.nl kun je *Alles Komt Goed* bestellen.

voelde alsof mijn hart in duizend stukjes brak. Maar toch... Het is achteraf wel goed dat ik ze heb gezien. Anders had ik misschien toch altijd getwijfeld of het echt wel Joëlle en Féliz waren die we uiteindelijk hebben gecremeerd. Dit hebben we in kleine kring gedaan met een dienst in het uitvaartcentrum. Ook onze zoons waren erbij. Daarna hebben mijn vriend en ik ze samen naar het crematorium gebracht. Het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan..."

ALLES UIT HUN NAAM

"Het is inmiddels bijna een jaar geleden, maar het voelt nog steeds alsof het gisteren was.

Het leven gaat sindsdien met ups en downs. Alles gaat maar door, maar ik sta af en toe nog steeds helemaal stil. Met therapie is het me wel gelukt om beetje bij beetje verder te gaan. Sinds een aantal maanden werk ik weer. Sterker nog: ik ben voor mezelf begonnen en heb een boek geschreven over wat we hebben meegemaakt. Dit heeft mij geholpen met de verwerking. Ook ben ik een webshop begonnen met troostcadeaus voor ouders van een overleden baby, met mijn zelfontworpen *Baby Invul Herinneringsboek* als meest waardevolle item. In februari hebben we Joëlle en Féliz geregistreerd bij onze gemeente. Sindsdien hebben we officieel vier kinderen en deze erkenning betekent zoveel voor ons. Alles wat ik nu doe, is uit hun naam. Want ook al zijn ze niet meer bij ons, ze blijven voor altijd onze meisjes en daar ben ik ontzettend trots op." ■